

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24482 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , die verklaart staatloos te zijn, op 17 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 november 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 oktober 2003 het Rijk is binnengekomen, diende op 2 december 2003 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 december 2003, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De adjunct-Commissaris-generaal nam op 9 maart 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. De Raad van State verwierp het tegen de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal ingestelde beroep bij arrest nummer 183.219 van 22 mei 2008.

1.5. Verzoeker diende op 6 oktober 2008 een tweede asielverzoek in.

1.6. Op 18 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(…)

Overwegende dat de betrokkene op 2 december 2003 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 11 maart 2004 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 6 oktober een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een oproep van Fatah naar voren brengt om zich te melden waarbij opgemerkt moet worden dat dit document dateert van 12 september 2003, dat de betrokkene dit document dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandelingen van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag reeds een oproep naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief werd afgesloten door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 maart 2004. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (…)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in eerste middel de schending aan “van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.”

Verzoeker stelt in wezen dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieraan niet voldoet. Hij betoogt dat hij recht heeft op een onderzoek van de feiten door het jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt “en dit omwille van het feit dat de natuur van een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden van zijn asielaanvraag op het moment van de finale beslissing” en dat in casu de processuele waarborgen van het Europees gemeenschapsrecht volledig afwezig zijn.

2.1.1. In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting inzake de grondrechten die gegarandeerd worden door het gemeenschapsrecht, alvorens tot de conclusie te komen dat een beroep in volle rechtsmacht een grondrecht is dat wordt gegarandeerd door het gemeenschapsrecht.

De Raad kan slechts opmerken dat verzoeker met zijn uiteenzetting over de door het gemeenschapsrecht gewaarborgde grondrechten en zijn standpunt dat een beroep in volle rechtsmacht een grondrecht is dat gegarandeerd is door het gemeenschapsrecht niet aantoont dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enige norm zou miskend hebben.

2.1.2. In een tweede onderdeel van het middel zet verzoeker uiteen dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip ‘full jurisdiction’ zoals vastgelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dus indirect van toepassing door het feit dat dit een grondrecht uitmaakt in het gemeenschapsrecht.

In de mate dat verzoeker zich impliciet beroept op artikel 6, eerste lid, van het EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie die bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak doet.

De Raad merkt verder op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323*). De Raad benadrukt bovendien dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had.

In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen

betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Het Grondwettelijk Hof stelde derhalve vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan de vereisten die uit artikel 13 van het EVRM voortvloeien en dat het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in alle zaken over volle rechtsmacht beschikt niet verhindert dat een vreemdeling toch over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt. Een schending van enig grondrecht blijkt dus geenszins.

Er dient bovendien te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

2.1.3. In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in strijd is met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en hij verzoekt daarom de volgende twee prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen:

“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid (dienen) te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”

“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de lidstaat.”

Waar verzoeker verwijst naar het Handvest, dient te worden gesteld dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest voorsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

Zoals uit voorgaande uiteenzetting blijkt, is het antwoord op de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vragen niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. Tevens wijst de Raad erop dat hij gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, hoe dan ook niet gehouden is een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

2.2. Daar waar verzoeker in een tweede middel opnieuw de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het derde onderdeel van het eerste middel.

2.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3.2. Aangaande de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat hij zijn staatloosheid heeft aangevoerd in het kader van zijn tweede asielverzoek en dat dit gegeven nog niet gekend was op het ogenblik van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Hij stelt daarnaast dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de asielaanvraag ten gronde onderzocht heeft terwijl deze gemachtigde hiertoe niet bevoegd is.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd, blijkt dat verzoeker het volgende stelde ter onderbouwing van zijn tweede asielverzoek:

“Ik leg vandaag als nieuw element een origineel oproepingsbrief van de Fatah partij. Deze brief beveelt mij om binnen de 48 uur aan te melden om een militaire opleiding te volgen. Deze document is afgestempeld en getekend door de leiding van de Fatah Partij. Ik had op mijn vorige aanvraag een fax kopie van dit document ingediend en bij deze leg ik u het origineel document neer.

Ik zal proberen om nog andere documenten te laten overkomen. Ik wacht nog de komst van, mensen af om zo via hen originele documenten te laten overkomen.”

Uit deze door verzoeker ondertekende verklaring kan niet afgeleid worden dat verzoeker zijn staatloosheid als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd. De stelling van verzoeker, als zou hij het ontbreken van een nationaliteit als nieuw gegeven ter onderbouwing van zijn tweede asielverzoek aangebracht hebben, mist feitelijke grondslag.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft voorts vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde convocatie reeds dateert van 12 november 2003 en dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag reeds een convocatie overmaakte, waardoor de in het kader van het tweede asielverzoek neergelegde convocatie niet als een nieuw gegeven kan beschouwd worden. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft zich bijgevolg enkel uitgesproken over het ‘nieuw karakter’ van de voorgelegde documenten en de

stelling van verzoeker dat een onderzoek *'ten gronde'* werd doorgevoerd, vindt geen steun in het administratief dossier.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.